

Křtu Páně

Dnes je slavnost křtu Páně. Ježíš přichází k Jordánu a je od Jana pokřtěn. Ponoří se pod hladinu a vystupuje na břeh.

Zatímco pro nás křest setkáním s vodou končí, pro Ježíše tím vše začíná.

Otvírají se nebesa a Bůh v tu chvíli zjevuje: „Toto je můj milovaný Syn.“

A Ježíš to od té chvíle zjevuje pořád. Tím jak se modlí, co učí, co koná, hlásá: Jsem Boží Syn, jsem Mesiáš a přišel jsem vás zachránit před zlem, hříchem a smrtí. Přišel jsem vám zjevit Boha - Otce, abyste se mohli stát Božími dětmi.

Nemyslíme na to, ale je to ta nejdůležitější zpráva našeho života. Její význam si plně uvědomíme, až budeme umírat. Při křtu jsem se stal dítětem Božím, otevřela se mi cesta do nebe a já po ní mohl(a) jít. Dostalo se mi pozvání, které dává smysl mému životu. To je velká věc.

Ježíš začíná křtem veřejně zjevovat kdo je a proč tu je.

U nás je tomu někdy naopak. Po křtu zapomeneme, že jsme Boží děti a že máme svým životem zjevovat Otce. Zapomeneme, že křest není cíl a konec duchovního snažení, ale začátek intenzivního života s Bohem. (A to je chyba, která umírající nejvíc mrzí.)

Zvláště to někdy platí o rodičích. Chtějí, aby děti byly pokřtěné, ale místo aby křtem začal pro jejich děti život víry, často křtem končí. Jak je smutné, když je křest na dlouhou dobu poslední návštěva rodiny v kostele. Je to veliký nevděk vůči Bohu. Dostali jízdenku (za kterou zaplatil Ježíš na Golgotě) na vlak do nebe, ale místo aby do něj nastoupili, nechali ho ujet.

Malé dítě nemůže bez pomoci dospělých budovat vztah s Bohem. Za jeho víru zodpovídají rodiče. Při křtu přijímají mimořádně těžké povolání: nadchnout, uchvátit svým příkladem děti pro život s Bohem.

Děti by měly cítit hrdost na své rodiče, na jejich víru, která se denně projevuje moudrostí, laskavostí, ochotou nasadit se pro pravdu a spravedlnost, odpuštěním, modlitbou, obětavostí...

Při Ježíšově křtu se otevřelo nebe a Ježíš viděl Ducha svatého, jak na něj sestupuje.

Od křtu se i my máme dívat na Boha jako na vzor, inspiraci svého života. Neviditelného, věčného Boha vidíme v Kristu, který při křtu odhalil svůj vznešený původ.

„Kdo vidí mne, vidí Otce,“ říká Ježíš.

Dnes je snadné vidět Krista a setkat se s ním. Máme mnoho zbožných knih, různé překlady Písma, jen si najít čas a začít se do nich. Zajít i ve všední den na mši svatou a vyslechnout slovo Boží. Přistoupit ke svátostem, kde sám Ježíš odpouští hříchy, uzdravuje a posiluje skrze službu kněze. Zastavit se, pohlédnout k nebi a otevřít se Bohu, který i nám, pro Kristovy zásluhy, denně říká: ty jsi můj milovaný syn, moje milovaná dcera. To vše rozvíjí naši víru.

Proč to neděláme? Proč je to pro nás tak těžké?

Protože jsme otroci. Otročíme mnoha pánům. Práci, zábavě, penězům, zálibám, pohodlí, vášním, majetku, dětem... a na naši duši, na její setkání s Otcem nám nezbyvá čas a síla. A to se nám pak vrací.

Stěžujeme si na nevděčné děti, ale mnohokrát jsme si řekli, že děti nedělají, co jim říkáme, ale co na nás vidí. A když jim ukazujeme nevděk vůči Bohu, nedivme se, že od nich pak nevděk sklízíme.

Někdy se lidé v nejtěžších chvílích konečně obrátí k Bohu a říkají: „Už se modlím, už chodím do kostela, tak proč se mé problémy hned nevyřešily?“ Co dlouho sejeme, to také nějakou dobu sklízíme. A kdo v mládí lehkovážně zasívá nevíru, toho čeká těžké stáří. Vidíme to denně kolem sebe.

To co si teď říkáme, zní neradostně. Ale tak to chodí. Život bez Boha končí smutkem. Někdy se lidé snaží tento vnitřní smutek překrýt rozptýlením, ale duši, které chybí vztah s Otcem, tím neuklidní. Mohou se smát, ale jejich oči jsou smutné.

Proto nás dnešní svátek volá: Ještě je čas to dát do pořádku.

Každé ráno kolem tebe jede vlak do nebe. Od chvíle křtu máš v ruce vstupenku i s místenkou, jen nastoupit. Udělat kříž a odevzdat den Bohu. Myslet na něj a připomínat si ho. Ptej se, co by dělal Ježíš v mé situaci, na mém místě? Podle toho se rozhoduj a jednej. **Ježíš od křtu zjevoval Boha jako milujícího Otce. Abychom na toto jeho zásadní poselství nikdy nezapomněli, naučil nás modlitbě, která v nás má upevňovat, co jsme na křtu přijali. Jak?**

To nám připomene závěrečný příběh.

Jednoho dne přišel opat mezi novice a sledoval jejich společnou modlitbu.

Jeden z nich vždy povstal a řekl: „Pomodleme se Otčenáš za dobré počasí.“ A všichni se modlili. Pak povstal znovu a pravil: „Teď se pomodleme Otčenáš za lidi, aby se k sobě lépe chovali.“ A zase se všichni modlili. Když povstal potřetí, opat ho zastavil.

„Synu, zadrž! Ježíš nám dal tuto modlitbu, ne abychom jí „platili“ za Boží pomoc, ale aby nám připomínala, že jsme Boží děti. Že se máme dívat do nebe na krásného, milujícího, dobrého Otce a máme být jeho odrazem. Modlete se ji, ne abyste změnil svět, ale aby ona změnila vás. Nebo víte co, nemodlete se ji. Pomalu ji rozjímejte, užívejte si ji jako pohlázení, každé její slovo ať upevní váš vztah s Otcem. A věřte, budete okamžitě vyslyšeni, svět bude hned lepší, protože vy budete proměnění.“